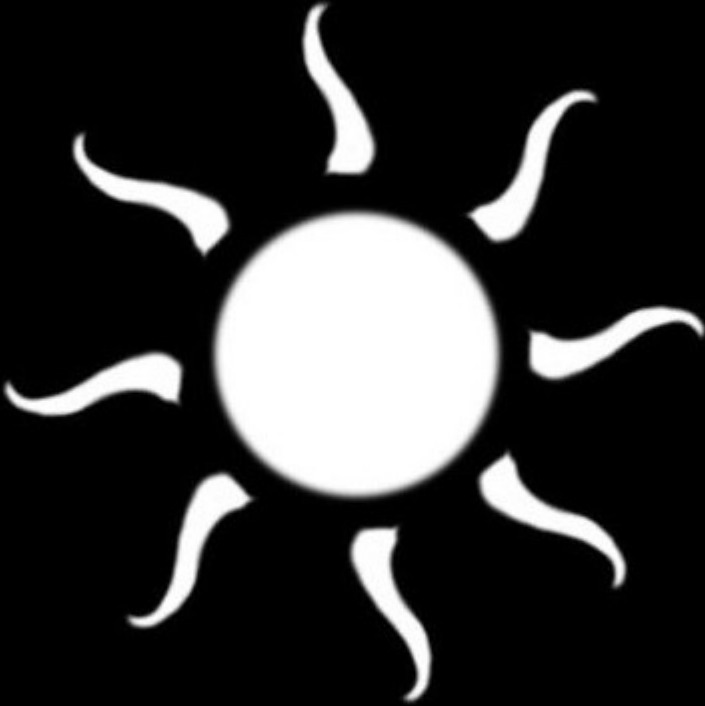

M. K. AINOSVUO

TYHJYYDEN PUUTARHA:
TAIVAANRANTA

Tyhjyyden Puutarha:
Taivaanranta

Kaikille rakkaille ystäväilleni

M. K. Ainosvuo

Tyhjyyden Puutarha:
Taivaanranta

© 2019 Ainosvuo, M. K.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789522868848

Sisällys

Luku 1: Unelias mieli	9
Luku 2: Neuvonpitoa	17
Luku 3: Verisynty	31
Luku 4: Naiset kuin karjaa	41
Luku 5: Raivotar	61
Luku 6: Käärme ja sammakko	85
Luku 7: Kärpästen äiti	119
Luku 8: Soturien taivas	141
Luku 9: Raudan synty	157
Luku 10: Tuulenpurema	175
Luku 11: Joki kuivalla maalla	193
Luku 12: Tuhkan laulu	207
Luku 13: Muinaissuomen hirviöt	225
Luku 14: Ikuisesti uskollinen	249
Luku 15: Nyljetty jumalatar	265
Luku 16: Taivaanrannan maalarit	285
Luku 17: Muinaissuomen hirviöt, osa 2: Kahlitse mattomat	311
Luku 18: Laulu rohkeille sieluille	325
Luku 19: Muinaissuomen hirviöt, osa 3: Kun kärpäset laulavat	343
Luku 20: Auki revitty sielu	365
Luku 21: Verisen joutsenen lento	381
Luku 22: Hinnalla millä hyvänsä	409
Luku 23: Nekrofantasia	415
Luku 24: Kalevala	449
Henkilöhahmot	464

*Kiemurteli käärme kerran
Sahaselkä, myrkkyyhammas
Saapui luokse virran vahvan
Kauhean kosken kuohuvaisen*

*Miitti vetten virtausta
Uimataidon uupumista
Kunnes huomaa kurnuttajan
Sammakon sinisilmäisen*

*Kysyi käärme sammakolta
"Vietkö meidät vetten päältä
Selkään sammakon sovinko?
Ei käärme kuohuilla kiemurtele
Vaahtopäitä valloittelle"*

*Somasti sammakko saneli
"Mahtuu minulle matkalainen
Vaahtopäätkin valloittelen
Muista säästää myrkkyyäsi
Niele nälän halusi
Yhteistyöllä selviämme
Julmuudella uppoamme"*

*Suostui sanoihin näihin
Käärme koreasti kumartain
Vettä virtautuvaa vasten
Käyskeli kaksi kahden*

*Puoleen virtaa konna pääsi
Liki maille lainehisti
Käytti käärme myrkkyyänsä
Puraisi syvään pahasti
Söipi sahaselkä sanansa*

*"Mikä mennös mielehesi
Sanansyöjä, synkkäsielu?"
Kumartui lähemmä käärme
Kuiskasi korvaan konnan
Siinä suhisi surmaamalle*

"Luonto kyyn lienee tässä"

Luku 1: Unelias mieli

Sotatorven matala sointi herätti Väinämöisen uniltaan. Hän repi itsensä pystyyn, kiskoi lattialla olevat tuohivirsut jalkaansa ja nappasi pöydällä lojuvan miekan käteensä. Väinämöinen juoksi majastaan pihalle niin nopeasti kuin ikinä pääsi.

Ulkona keskipäivän aurinko porotti kirkkaana taivaalta. Väinämöinen vilkuili ympärilleen. Sotatorven sointi vaikutti kantautuvan kylän länsipuolelta. Sen pauhuna lähes hukkuu Väinämöisen hakkaavien sydämenlyöntien alle. Hän suuntasi länttä kohti.

Väinämöinen oli kalpea, kevytrakenteinen nuori mies. Hänen yönusta tukkansa varjosti kapeita, vahvapiirteisiä kasvoja. Väinämöisen raajat olivat pitkät ja laihat. Hänen siniset silmänsä olivat hohtavan, luonnottoman kirkkaat. Ne loistivat auringon lämmittämän ilman läpi kuin kaksi lyhtyä.

Väinämöinen ohitti kylän keskustaa hallitsevan valtavan tammen. Tavallisesti sen ympärillä leikkivät lapset loistivat poissaolollaan. Siellä täällä lojui laihoja, riutuneita hahmoja. Heitä ei kiinnostanut sotatorven sointi. Väinämöisen maha murisi nälästä. Hän ei muistanut, koska oli viimeksi syönyt.

Läntisiä peltoja kohti juoksi toinenkin hahmo. Hän oli suurikokoinen, vaaleatukkainen nuori mies. Hahmon paita oli jätetty auki, paljastaen alta lihaksikkaan mutta nälän riuduttaman ylävartalon. Hänen vyötäröllään roikkui paksu kirves.

”Seppo!” Väinämöinen huusi ja juoksi hänet kiinni.

”Väinö? Mitä täällä tapahtuu? Hyökkääkö joku?”

”Tuo on isän torvi. Hän ei soita sitä kevyesti.”

Väinämöinen näki kolmen hahmon seisovan kylän laitumen reunalla. Hän ja Seppo suuntasivat heitä kohti.

Hahmoista keskimäinen laski häränsarvesta tehdyn torven huuliltaan. Hänen kasvojaan peitti musta, sotkuinen parta. Miehen päällä oli pitkä, repaleinen musta takki. Vilho Ikitieran, kylän tietäjän,

jäänsiniset silmät olivat tiukasti kiinni metsänrajassa.

Kolmikosta vasemmanpuoleisin oli valtavan kokoinen vaalea mies. Hänen päällään oleva sepän nahkainen esiliina ei jättänyt epäselvyyttä miehen työstä. Rauti Ilmarisen käsissä lepäsi hirvittävän painavan näköinen vasara.

Joukosta viimeisin oli vanha, harmaapartainen mies. Hänen suora ryhtinsä ja jäntevät käsivartensa viittasivat siihen, että vanhuus ei ollut pehmentänyt häntä vielä. Osmo Kalevan käsissä oli marjakuusesta tehty jousi. Täysi nuoliviini roikkui hänen vyöllään.

"Isä! Mitä nyt?" Väinämöinen kysyi.

"Missä muut ovat?" Vilho vastasi.

"Muut ovat kyläaukiolla kuolemassa nälkään. Ei muita tule", Väinämöinen sanoi. Hänen isänsä ilme tiukentui.

"Hyökkääkö joku?" Seppo kysyi.

Rauti osoitti laitumen toiselle reunalle. Kaksi lehmää makasi maassa. Niiden molempien yllä pyöri paksu parvi kärpäsiä. Väinämöisen kurkkua kuristi.

"Viimeiset lehmämme", hän sanoi hiljaa.

"Molempien ruumiit ovat läpimädät. Tätä ei tehnyt ihminen. Vaan paljon synkempi voima", Vilho sanoi hypistellen miekkansa kahvaa.

Luonnoton ulvonta kaikui heidän edessään aukeavasta metsästä. Maa Väinämöisen jalkojen alla vavahteli.

"Se tulee. Valmiina", Osmo sanoi ja nappasi jousen selästään.

"Etkö ole liian vanha taisteluun?" Vilho kysyi.

Osmo hymyili Vilhon sanoille. Hän asetti nuolen jänteelle ja venytti jousen äärimmilleen. Vilho heilautti kättään sen edessä. Sininen liekki leimahti nuolenkärjen päälle.

Metsästä rynnisti esiin kärpäsparven peittämä hahmo. Märkä, särisevä ulina pakeni olennon keuhkoista. Ilma täyttyi eltaantuneen makeasta hajusta. Väinämöisen piti taistella, ettei olisi tiputtanut miekkaansa ja paennut.

Nuoli irtosi Osmon jänteeltä. Se lensi lähestyvää kärpäsparvea kohti. Vilho puristi kätensä nyrkkiin ja sulki silmänsä.

*Tulessa Turisaan tiedon
Ymmärrys ylimaallinen*

Vilhon sanojen myötä siniset liekit hulmahtivat siipensä levittävän linnun muotoon nuolen ympärille. Se räjähti kärpäsparveen ja poltti ruohon sekä lähimmät puut olennon takana tuhkaksi.

Kärpäsparven peittämä hahmo jatkoi rynnistystään eteenpäin liekeistä huolimatta. Rauti asettui sitä vastaan sepänvasara koholla. Parvesta irtaantuva uloke viskasi hänet syrjään petollisen vaivattomasti.

Olento kääntyi Väinämöistä kohti. Yksi isku sen raajasta sai hänet kaatumaan selälleen ruohikolle. Henkeään haukkova Väinämöinen yritti turhaan tavoitella kauemmaksi pudonnutta miekkaansa. Hahmo löntysteli kiireettömästi hänen ylleen.

Väinämöinen oli menettää tajuntansa pelkästä hajusta. Torahampaiden rivi irvisti hänelle kärpästen keskeltä. Väinämöinen yritti puskea käsillään olennon päätä kauemmaksi. Hänen sormensa upposivat rystysiä myöten pehmeään, mätään lihaan.

Vilho ojensi kätensä suoraksi kärpäsparven keskelle. Sinisten liekkien myrsky räjähti kärpäsparven läpi. Sen sisällä oleva olento urahti ja kaatui kyljelleen Väinämöisen vierelle.

Väinämöinen kömpi pystyyn vapisevin jaloin. Hänen isänsä liekit olivat ajaneet kärpäset pakosalle. Niiden alta paljastui mädäntynyt, karvaton karhun ruumis. Suurin osa sen keskivartaloa puuttui.

"Mi-mikä ihme tuo on?" Väinämöinen sanoi. Hänen isänsä ilme oli kuin kiveä.

"Muinaista ja vastenmielistä taikuutta. Karhu on kaikista eläimistä voimaisin ja lähinnä ihmistä. Sitä ei kirota helposti", Vilho sanoi ja vilkaisi sivulleen. Seppo oli auttamassa enemmän tai vähemmän kunnossa olevaa isäänsä pystyyn.

"Kuka pystyy moiseen?" Väinämöinen kysyi.

"Kärpästen äiti", Vilho kuiskasi. Väinämöinen värähti nimen kuullessaan. "Et voi olla tosissasi. Ei hän."

"Meidän pitää kiittää Ukko Ylijumalaa taisteluonnesta. Menen

edeltä valmistelemaan uhrin", Vilho sanoi ja suuntasi kylää kohti.

Jokin karhun ruumiissa kiinnitti Väinämöisen huomion. Hän kumartui sen puoleen ja veti kuolleesta lihasta irti hohtavan veitsen.

Väinämöinen tutki asetta aurinkoa vasten. Veitsi oli selvästi laadukasta työtä. Sen aaltoileva terä näytti hyvin taotulta. Kahvaan oli kaiverrettu tyyliteltyä kahdeksansakaraista aurinkoa muistuttava kuvio.

Väinämöinen vei veitsen vyölleen ja suuntasi isänsä perään. Isän lausuma nimi kylmäsi hänen mieltään.

Kaikki työhön kykenevät kyläläiset olivat kerääntyneet kylän itäpuolella sijaitsevalle metsäaukealle. Heitä oli ainoastaan yhdeksän. Joukko tuijotti raivattua aukeaa hiljaisuuden vallassa. Muutamaa harvaa kuusta lukuun ottamatta alueen puut oli kaadettu yhteen isoon kasaan.

Osmo astui joukon keskeltä esiin. Hän ojensi kädessään olevan soihdun Vilholle, joka sytytti sen sinisiin liekkeihin yhdellä käden huitaisulla. Osmo kulki kauempana makaavan havupuun juureen ja sytytti sen tuleen. Liekit tarttuivat auringossa kuivuneeseen aluskasvillisuuteen hanakasti. Tuli levisi hulmuten ympäri aukeaa.

"Mitä luulet, kuinka vanha ukko Kaleva on?" Seppo kysyi vieressään seisovalta Väinämöiseltä. Hän kohautti olkiaan.

"Paha sanoa. Hän oli päällikkönä jo isän ollessa nuori. Vanha kuin taivas."

Tuli levisi hyvää vauhtia aukean läpi. Väinämöinen tunsi liekkien kuumuuden kasvoillaan.

"Kaskeaminen on niin tylsää. Ensin ties mitä pönöttämistä ja sitten koko päivä noessa ja tuhkassa pyörimistä", Seppo valitti.

"Älä muuta sano. Tänä vuonna taitavat perinteiset hirvenliha ja sahti jäädä väliin", Väinämöinen sanoi.

Syrjemmällä muut kyläläiset olivat kerääntyneet hänen isänsä ympärille. Vilho lausui valittavalla äänellä kiitosloitsua Tapiolle.

"Älä puhu ruuasta. Kamala nälkä", Seppo sanoi ja hieroi vatsaansa.

"Tätä menoa kukaan meistä ei selviä talven yli. Tuntuu vähän turhalta kasketa."

"Jos emme kuole nälkään, joku ihme kärpäshirviö syö meidät kaikki. Hyvältä näyttää. En kyllä haluaisi kuolla vielä."

Seppo tuijotti vaalea-asuista naista. Pyöreäkasvoisen naisen hiukset oli vedetty valkoisen huivin peittoon. Vain muutama huivin alta pilkottava kihara paljasti hänen hiustensa värin. Sepon huulilla kareileva hymy kertoi Väinämöiselle aivan tarpeeksi.

"Huomaan, että Annikki on saanut huomiosi. Oletteko jo ehtineet tutustua lähemmin?"

"Emme oikeastaan", Seppo sanoi. Hänen hymyynsä sekoittui hermostuneisuutta.

"Et liene kertonut hänelle tunteistasi?" Väinämöinen kysyi ja kohotti toista kulmakarvaansa. Sepon ryhti lysähti.

"En niin. En voi sille mitään, Väinö. Hän on niin kaunis. Aina kun yritän mennä puhumaan hänelle, jänistän ja sekoan sanoissani."

"Minä olen viimeinen henkilö, jolta kannattaa kysyä neuvoa naisten suhteen", Väinämöinen tuhahti. Sepon murtunut ilme sai hänen sävynsä heltymään.

"Ole vain oma itsesi. Olen varma, että häntä jännittää aivan yhtä paljon kuin sinuakin. Jos epäröit liian kauan, joku komea urho vie hänet mukanaan."

"Niin kai", Seppo sanoi. Hänen äänensävyensä ei kuitenkaan ollut kovin varma.

Väinämöinen käänsi katseensa edessään roihuvaan liekkimereen.

"Minä kieltäydyn kuolemasta nälkään, Seppo. Älä sinäkään kuole", hän sanoi hiljaa.

"Suunnittelin jo kyllä vähän. Mutta ei kai auta. Pakko selviytyä", Seppo sanoi ja virnisti.

Väsynyt hymy nousi Väinämöisen huulille. Hän unohti kalvavan nälkensä hetkeksi.

"Me selviämme. Yhdessä."

Loputtomalta tuntuneen ajan jälkeen liekkimeri vaimentui vain

muutamaksi kyteväksi pesäkkeeksi. Isäntänsä merkistä kyläläiset suojasivat kasvonsa ja tarttuivat sivummalla lojuviin pitkiin puuseipäisiin. Joukko alkoi edetä savuavan aukean läpi vierittäen ja raahaten kyteviä puita seipäillään.

Osmo tuijotti kyläläisten työskentelyä vaiti. Nämä ahersivat rankan työnsä parissa kuuliaisina. Ainoa poikkeus oli paidaton Seppo, joka vaikutti kaskeamisen sijaan kiinnostuneemmalta läpsimään Väinämöistä seipäillään. Osmo huokaisi syvään.

"Nuorella Ilmarisella tuntuu puhtia riittävän", hän sanoi vieressään istuvalle Vilholle. Tämän huomio oli kiinnittynyt puoliksi palaneeseen keppiin, josta vuoli veitsellä paksuja lastuja.

"Niin tuntuu."

"Miltä tulevaisuus näyttää, Vilho?"

"Muut heimot eivät ole kärsineet nälänhädästä niin kuin me. Ihmettelin pitkään, kuka vihollisistamme olisi voinut langettaa näin vahvan kirouksen. Nyt tiedän."

"Kuka? Joukahaiset?"

"Ei kukaan ihminen. Jumalatar. Täysin voimani ulottumattomissa", Vilho sanoi ja nosti katseensa. Kauempana Väinämöinen oli saanut tarpeekseen ja jahtasi Seppoa liekehtivän kuusenoksan kanssa.

"Onko meillä toivoa?"

"Aina on toivoa", Vilho sanoi ja syventyi takaisin keppiinsä.

"Meidän pitää selvitä talven yli", Osmo sanoi hivellen partaansa. Hänen otsansa oli tavallistakin syvemmällä rypyllä.

"Nykyisellä ruokatilanteella täysi mahdottomuus. Mitä ehdotat?"

"Taidan kutsua käräjät koolle. Kenties pohjoisen ja lännen heimot ovat valmiina avaamaan vanhoja kauppareittejä. Jos ei muuta, niin tarjoamme heille riistaoikeuksia pohjoisrajallamme. Ei sillä, että koskaan edes metsästäisimme siellä", Osmo sanoi. Keskellä aukeaa seisovat Seppo ja Väinämöinen olivat lukittautuneet hurjaan kaksintaisteluun kepeillään.

"Käräjissä on varjopuolensa. Muut voivat nähdä sen heikkouden osoituksena. Joukahaiset tuskin vuodattavat monta kyyneltä vuoksemme."

”Hekään tuskin sylkevät etelärajan laajentamisen päälle.”

”Neuvoisin noudattamaan varovaisuutta. Ilmassa on vihaa. Oletko varma, että nyt on hyvä hetki käräjöidä?”

”Olen. Liian paljon pahaa verta on liikkeellä. Keskinäinen kauppa hyödyttäisi meitä kaikkia. Tämä on hyvä tilaisuus puhua asiat halki”, Osmo sanoi. Hänen äänensävyänsä ei jättänyt tilaa vastaväitteille.

”Hyvä on. Päätös on sinun. Kai tiedät, mitä teet?”

”Meillä on hyvin vähän hävittävää. Keskity sinä jumaliin. Minä hoidan maalliset murheet.”

Aukean keskellä seisovat Seppo ja Väinämöinen olivat heittäneet keppinsä sivuun ja viskoivat toisiaan kävyillä. Seppo vaikutti olevan taistossa häviöllä.

”Me tarvitsemme rukouksia”, Vilho mutisi.

Pitkän ja tuhoisan sodan jälkeen muinaista Suomea hallitsee neljä heimoa. Kun nälänhätä pakottaa vähäisimmän niistä polvilleen, hauras rauha järkkyy. Nuori tietäjä Väinämöinen joutuu taisteluun, jonka hintana on hänen ja hänen rakkaidensa eloonjäänti. Heimojen valtapelin keskellä nousee muinainen, yliluonnollinen vihollinen joka uhkaa tuhota kaiken tieltään.

Kalevan, Joukahaisen, Untamon ja Pohjolan heimot joutuvat taisteluun sekä toisiaan että ulkopuolista vihollista vastaan. Heitä ajaa eteenpäin halu muinaisen Suomen herruudesta. Sekä tarinat Sammosta, myyttisestä esineestä jonka jumalat loivat voimiansa huipulla. Se voi toteuttaa minkä tahansa toiveen.

